

หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต

วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) อ.คำชะอี จ.มุกดาหาร

ลำนำธรรมมาพาให้ชวนคิด

พระธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาไม่ล้ำสมัย แต่ผู้วิจัยพิจารณาไม่อยู่
ระดับเดียวกัน ก็จำเป็น
จำไปจะตีพระคุณค่าสูงต่ำลุ่มดอนต่างกันไปตามอิสระเสรีของเจ้าตัว ตามวาสนาบารมีที่
สร้างมาแต่ปางชาติ
ปางก่อนไม่เสมอกัน ปุ่พุเพ จ กตปุญญตา ด้านปัญญาอันเป็นนายหน้าของศีล และสมาธิ
อันเป็นพละพลัง ทรงบังลังในปัจจุบันแข็งแกร่งไม่เสมอกัน จึงกลายเป็นพรรคเป็นพวก
แห่งความเห็น ไปซะแล้ว แต่ก็ต้อง
อาศัยความเมตตาปราณีสามัคคีสมานมิตรสมานฉันท์กันกลมเกลียวไว้ เพราะเราคน
เดียวเป็นโลกมนุษย์
ไม่ได้ เราคนเดียวเป็นประเทศไม่ได้ เราคนเดียวเป็นพระนครหลวงไม่ได้ เป็นภาค
จังหวัด อำเภอ ตำบล
หมู่บ้านครอบครัว กระจกรวงนั้นกระจกรวงนี้ไม่ได้ และฝ่ายนาวิทยาศาสตร์ แม้
พระพุทธศาสนาอันเป็นจอมพล
ของศาสนาที่เรียกว่า อริยะสัจจะศาสนาเล่าก็ต้องอาศัยพรรคอีกจะเว้นไม่ได้ แม้ผึ้งและ
ปลวกซึ่งเป็นสัตว์เล็กๆ มันยังควบคุมกันอยู่ได้เป็นพวกๆ ตามกรรมและผลของกรรม
ใครมัน เพราะกรรมและผลของกรรมย่อมจำแนก
สัตว์ให้ดีและเลวต่างกันเป็นพวกๆ เป็นบุคคล (พระพุทธศาสนายืนยันแข็งแกร่ง) การ
ยืนยันตามอริยะสัจจะ
ธรรมไม่เป็นอุปาทานเลย

พระหล้า เขมปตฺโต

หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต เป็นพระสุปฏิปันโนที่ผมมีความเคารพอย่างสูงอีกรูปหนึ่งใน
สายการปฏิบัติ

ตามแบบหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ผมจำได้ว่ารู้จักท่านครั้งแรกจากรายการเจริญธรรมของ

ช่อง 11 ในช่วงเช้า

ของวันอาทิตย์ ผมรู้สึกประทับใจในคำสอนของท่านเป็นอย่างมาก นั่นก็เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว ครั้งที่ 2

ที่ได้มีโอกาสเห็นท่านก็คือที่วัดภูจ้อก้อ ตอนนั้นท่านป่วยหนักมาก เข้าใจว่านำท่านออกจากโรงพยาบาล มาพักรักษาตัวอยู่ที่วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานท่านก็มรณภาพด้วยอาการสงบ

ในตอนนั้น หลวงปู่ต้องอยู่ในห้องที่มิดชิดเพื่อป้องกันเชื้อโรคเข้าแทรกซ้อน และต้องนอน

พักอยู่บนเตียง (ทราบว่าท่านไม่รู้สีกตัวมาหลายวันแล้ว) เป็นห้องกระจกและมีม่านปิดได้(ถ้าผมจำไม่ผิด)

เข้าใจว่าเพื่อให้ลูกศิษย์ที่มาเยี่ยมหลวงปู่สามารถมองเห็นหลวงปู่ได้ มีลูกศิษย์ลูกหามาเยี่ยมเฝ้าดูอาการ

ของหลวงปู่ด้วยความเป็นห่วงมากมาย มีการตั้งโรงทานโดยลูกศิษย์ของหลวงปู่ เพื่อเลี้ยงอาหาร

ให้แก่ผู้ที่มาวัดในวันนั้นเป็นจำนวนมาก

การที่ได้มีโอกาสไปที่วัดภูจ้อก้อครั้งนั้นทำให้ผมยังมีความศรัทธา ต่อหลวงปู่ท่านมากยิ่งขึ้น สิ่งที่ทำให้ผมประทับใจนั้นก็คือลูกศิษย์ของหลวงปู่ส่วนใหญ่แม้จะเสียใจกับการป่วยหนักของหลวงปู่

แต่ก็ไม่ได้มาเศร้าโศกร่ำครวญ กลับตรงกันข้ามผู้คนส่วนใหญ่กลับมีสติกันมาก น้อยคนนักที่จะร้องไห้

คร่ำครวญ บางคนก็นั่งสมาธิ และหลายๆ คนก็ไปช่วยงานก่อสร้างของวัด ผมจำไม่ได้ว่าตอนนั้นกำลังสร้าง

อะไร ผู้คนส่วนใหญ่ต่างทำหน้าที่ช่วยเหลือกันเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น สำหรับผมแล้วนี่แหละ

คือ สิ่งหนึ่งที่น่าภาคภูมิใจแทนหลวงปู่ท่าน ที่สามารถอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหา ซึ่งเป็นชาวบ้าน

ธรรมดาๆ ที่มีโอกาสทางการศึกษาสูงๆ อย่างคนในเมืองหลวงได้ดียังยิ่ง และสิ่งนี้น่าจะเป็น

สิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงภูมิรัฐภูมิธรรมความสามารถของหลวงปู่ได้เป็นอย่างดี

จุดประสงค์ของ Homepage นี้ ก็เพื่อเผยแพร่ธรรมคำสั่งสอน และประวัติของ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา เพื่อให้ท่านที่สนใจ ได้ศึกษา และหวังว่าจะเป็นประโยชน์ไม่มาก

ก็น้อย หากมีสิ่งใดผิดพลาดขอน้อมรับคำแนะนำ และขอเสนอแนะ

สุดท้ายนี้ก็ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้กำลังใจ ติดตาม ซึ่งก็นำมาสู่การทำ Homepage นี้เพื่อเผยแพร่ ในที่สุด ผลบุญใดอันเกิดจากการเผยแผ่นี้ ขอให้ส่งถึงทุกท่าน ตลอดทั้งสรรพสัตว์ทั่วทั้งสามภพโลก , บิคา มารดา ญาติ มิตร ครูอาจารย์ , เจ้ากรรม นายเวร(กรรมใดที่เกาะเกี่ยวเหนี่ยวรั้งของจอโหสิกรรม) และผู้มีพระคุณทุกท่าน ทั้งในอดีตชาติ ปัจจุบันชาติทั้งที่ระลึกได้และ/หรือไม่ได้ก็ดี ตลอดจนอนาคตกาลภาย ภาคเบื้องหน้า โดยไม่มีประมาณ และช่วยหนุนนำให้มีปัญญารักษาตนให้หลุดพ้นจาก ทุกข์ บรรลุซึ่งมรรคผลนิพพาน โดยทั่วกันด้วยครับ ขอขอบคุณครับ...

ประวัติของหลวงปู่หล้า เขมปัตโต

วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) อ.คำชะอี จ.มุกดาหาร

ชีวประวัติ ของหลวงปู่หล้า เขมปัตโต เป็นชีวิตแห่งสมณะผู้ละวางลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มุ่งสู่

ความหลุดพ้นอย่างจริงจังมั่นคง ท่านเกิดเมื่อ วันจันทร์ที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2454 ที่ บ้านกุดสระ อำเภอหมากแข้ง จังหวัดอุดรธานี บิดาชื่อนายคุณ เสวตร์วงศ์ มารดาชื่อนางแพง เสวตร์วงศ์ เป็นบุตรคนสุดท้อง ในจำนวนพี่น้อง 8 คน อาชีพของครอบครัว คือ ทำนา ท่านศึกษาในโรงเรียนชั้นประถม ปีที่ 2 ก็ต้องออกมา ในวัยเยาว์ท่านได้มีโอกาสรับใช้พระครูองค์ที่จาริกมา ในละแวกบ้านซึ่งมีส่วนช่วย หล่อหลอมจิตใจให้ใฝ่ในทางธรรม

อายุ 18 บวชเป็นเณร เมื่ออายุครบเกณฑ์ก็ได้บวชเป็นพระตามประเพณี จากนั้นก็ลาสิกขา มาครองเรือนได้ประสบความเป็นอนิจจัง ทุกขัง แห่งสังขาร และการพลัดพราก ครั้นปี พ.ศ.2486 บวชเป็นพระมหานิกายที่วัดบ้านยางมีพระครูคุณเป็นอุปัชฌาย์ พรรษาแรกก็สอบนักธรรมโทได้ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2488 ท่านได้ญัตติ

เข้าในคณะธรรมยุต ที่วัดโพธิสมภรณ์ อุดรธานี โดยมีพระธรรมเจดีย์ (จูม พันธุโล) ครั้งเป็นพระเทพกวีเป็นอุปัชฌาย์ และให้ท่านไปพำนักฝึกการปฏิบัติกับหลวงปู่บุญมี ชลิตโต ที่วัดโพธิ์ชัย หนองน้ำเค็ม อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเป็นวัดที่เจ้าคุณพระธรรมเจดีย์ เคยอาราธนาท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ไปพำนักครั้งที่ท่านกลับจากเชียงใหม่ และหลวงปู่บุญมี เคยได้รับการศึกษาอบรมกับท่านพระอาจารย์มั่น และดำเนินปฏิบัติตามพระพุทโธอาจารย์

ถวายตัวต่อ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

ออกพรรษาปี พ.ศ.2488 แล้ว ได้กราบลาหลวงปู่บุญมี วัดโพธิ์ชัย หนองน้ำเค็ม เพื่อไปนมัสการ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ซึ่งมาพำนักที่วัดป่าบ้านหนองผือใน อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร

พระหล้า เขมปัตโต ออกเดินทางด้วยเท้าค่าไหนก็ปักกรดจำวัดได้แะพักบำเพ็ญความเพียรที่ถ้ำพระเวสก์อยู่ระยะหนึ่งจากนั้นก็ออกเดินทางจุดหมายก็คือวัดป่าบ้านหนองผือใน

ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในกิตติศัพท์แห่งปฏิบัติบารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ทำให้พระหล้า เขมปัตโต อุสาหะ วิริยะ ดันดันมาจนถึงสำนักป่าแห่งนี้ ความสงบร่มรื่นเป็นสัปปายะสถานแห่งผู้บำเพ็ญ สมณะกรรม โอกาสทองแห่งชีวิตก็มาถึงพระหล้า เขมปัตโต มีโอกาสเข้าไปกราบแทบเท้าท่านพระอาจารย์ใหญ่

สัจจะวาจาแห่งผู้กล้าเอ่ย " ขอมอบกายถวายชีวิตต่อพระอาจารย์ผู้กษัตริย์ทุกลมปราณ " ท่ามกลาง

คณะสงฆ์คณะศิษย์ที่อยู่ร่วมสำนัก อาทิ ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน , พระอาจารย์วัน อุตตโม พระอาจารย์ทองคำ จารุวัณโน หลวงปู่มั่น ท่านเมตตาปฏิบัติสั่งสอนบอกให้พระเณรนำบริวารไปที่กุฏิว่าง

เมื่อล่วงถึง 5 วัน ก็เข้าไปกราบเท้าขอนิสัยกับท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต องค์ท่านก็ได้กรุณา รับ การพำนักที่วัดป่าบ้านหนองผือใน พระหล้า เขมปัตโต ได้รับเมตตาจากท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน ให้คำแนะนำสั่งสอน ให้อุบายธรรมอันเป็นสิ่งที่ท่านจดจำสำนึกตลอดมา

ในพรรษาปี พ.ศ.2489 ท่านได้จำพรรษาเฝ้าฝึกศึกษาปฏิบัติธรรมกับท่านพระ

อาจารย์มั่นและถวาย

การปฏิบัติครูอาจารย์ด้วยความเคารพ ณ วัดป่าบ้านหนองผือใน ซึ่งเป็นชุมคลังแห่ง พุทธิปัญญา วิปัสสนากรรมฐานแห่งยุคสมัย และยังได้รับเมตตาธรรมจากพระเถระจารย์ ตลอดจนสหธรรมิกร่วมสำนัก

ออกวิเวกกับพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน

หลังออกพรรษา ปี พ.ศ.2489 ได้ติดตามท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน ออกวิเวกไปตามป่าเขา ต่อมาได้มีโอกาสพบท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ที่ถ้ำบ้านไผ่ และท่านก็เมตตาช่วยเหลืออนุโมทนา ในกิจธุระด้วยดี เมื่อได้เวลาอันควรพระอาจารย์หล้า เขมปัตโต ก็เดินทางกลับมาราบ หลวงปู่มั่น ฐิริทัตโต ที่วัดป่าบ้านหนองผือใน และมีโอกาส ถวายการปฏิบัติรับใช้พ่อ แม่ครูอาจารย์ ด้วยความเคารพศรัทธา

กระทั่งปี พ.ศ. 2492 ได้บังเกิดเหตุที่นำความเศร้าสลดมาสู่พระอาจารย์หล้า เขมปัตโต

อย่างใหญ่หลวงคือพระเดชพระคุณหลวงปู่มั่น ฐิริทัตโต ผู้เปรียบประดุจร่มโพธิ์แก้วของท่าน ได้ละสังขาร จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ คงเหลือไว้ซึ่งคุณูปการเอนกอนันต์ แห่งธรรมและข้อวัตรปฏิบัติอันยอดเยี่ยม

พระอาจารย์หล้า เขมปัตโต ได้รับเป็นภาระธุระในกิจน้อยใหญ่ โดยไม่เกี่ยงเพื่อบำเพ็ญกุศลถวายท่าน พระอาจารย์ใหญ่ ที่ตนมอบกายถวายชีวิตด้วยเสียดสี

เมื่อถวายเพลิงสรีระหลวงปู่มั่น ฐิริทัตโตแล้ว ท่านจึงติดตามหลวงปู่เทศก์ เทศรังสี ออกวิเวก และมีโอกาส ติดตามหลวงปู่เทศก์ลงไปตามใต้แถบจังหวัด ภูเก็ต-พังงา และจำพรรษาที่ 6 ที่ โศกกลอย พระอาจารย์หล้า ฐุดงค์ไปในเกาะภูเก็ต พังงา และจังหวัดตรัง ช่วงระยะหนึ่งจึงกลับมา กรุงเทพฯ พักที่วัดบรมนิวาส 5-6 วันแล้วกลับไปอีสาน จุดหมายคือ วัดบ้านห้วยทราย (หรือวัดวิเวกวัฒนาราม)

อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร ซึ่งท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านพำนักอยู่ที่นี่ พระอาจารย์หล้า ได้พำนักร่วมกับ ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน 3 พรรษา

สู่ภูจ้อก้อ

ปลายปี พ.ศ.2500 ชาวบ้านบ้านเวงหนองสูงใต้ มากราบนิมนต์ ท่านไปพำนัก
ที่ภูจ้อก้อ

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต จึงได้มาพำนักที่ ภูจ้อก้อ หรือวัดบรรพตคีรี ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้น
มา

วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) บ้านเวง ตำบลหนองสูงใต้ อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร
ตั้งอยู่บนภูเขา ทิวทัศน์งดงามร่มรื่นมีก้อนหินน้อยใหญ่เรียงรายงดงาม

ศาสนสถานแห่งนี้ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต ท่านเป็นผู้นำศรัทธา ในการสร้าง
เพื่อถวายไว้เป็น ศาสนสมบัติ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต ท่านเป็นพระอุดมคุณธรรมฐานที่
ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ธรรมเทศนาของท่าน เป็นธรรมะพระป่าที่เข้มข้น
ตรงไปตรงมา

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต ในปัจฉิมวัย ท่านอาพาธด้วยโรคาพยาธิ และใน
ที่สุด ท่านมรณภาพ ด้วยอาการสงบ เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2539 ก่อนมรณภาพ ท่าน
ขอให้ตั้งศพบำเพ็ญกุศล เพียง 3 วัน จากนั้นให้ฌาปนกิจอย่างเรียบง่าย ชีวิตสมณะของ
หลวงปู่หล้า เขมปัตโต เป็นชีวิตพระป่า

พระอุดมคุณธรรมฐานที่ทองอาจ กล่าวหาญเด็ดเดี่ยว แต่ถนอมถ่อมต่อครูอาจารย์ผู้มีพระคุณ
เป็นที่สุด

นะโม เม สัพพพุทธานัง

นะโม เม สัพพัตถัจจัมมานัง

นะโม เม สัพพสังฆานัง

ขอนอบน้อมแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย พร้อมทั้งพระอริยสังฆกรรม
และพระอริยสงฆ์

ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้น ระลึกได้ไม่ระลึกได้ก็ดีขอผูกขาดจงขาด
เคารพน้อมนอบ

อยู่ในกาลทุกเมื่อ เอาเป็นที่พึ่งที่ระลึก ที่ปฏิบัติบูชาเพื่อดับทุกข์ทั้งปวง โดยไม่เหลือใน
ปัจจุบันชาติ นี้เทอญ

ฝากไว้ให้ลูกหลาน

- วัดก็ต้องเป็นวัด อย่าไปจัดเป็นสนามเลข มาผูกเอาเลข ก็ไม่ผิดกับมาเชกหัวพระกับเอาจีมาทาสำนัก ซึ่งเป็นแนวความคิดที่เหยียบย่ำทำลายพระศาสนา และคุณหมื่น ปฏิปทาของสำนัก ก็มีความหมายอันเดียวกันนั่นแล
- การเอาอบายมุขมาคลุกเคล้ามอมเมาในพระพุทธศาสนา กับการสร้างมหาอเวจีมหานรก ก็มีความหมายอันเดียวกัน
- อบายมุขทุกประเภทกับโลกาวินาศก็มีความหมายอันเดียวกัน อบายมุขทุกประเภทกับมนุษย์วิบัติ สวรรค์วิบัติ พรหมวิบัติ นิพพานวิบัติ ก็มีความหมายอันเดียวกัน
- ส่งเสริมอบายมุขกับส่งเสริมให้คนป็นเกลียวออกนอกพระพุทธศาสนาก็มีความหมายอันเดียวกัน
- ผู้ไม่เห็นโทษในอบายมุข จะเป็นผู้ถึงไตรสรณคมน์แต่ยอมเป็นไปไม่ได้ ฟ้ำขาวดาวสว่างไม่มีเมฆหมอก แต่มองไม่เห็นดาวจะเห็นพระจันทร์พระอาทิตย์ได้อย่างไร ผู้ไม่ถึงไตรสรณคมน์ก็อย่างนั้น อนิจจาเอ๋ย
- บางท่านอ่านแล้วนึก โกรธ จงเอาโกรธแบกไปขายให้พระนิพพานในโลกนี้ มันเต็มแล้วขายไม่ออก
- พระนิพพานดับจากสิ่งเหล่านี้ไปแล้วไม่ควรเอามากล่าวตุ่เลย
- หลวงพ่อ หลวงตา หรือหลวงปู่หล้า เขมปัตโต มุ่งคืออย่าได้มีเวรภัยเทอญฯ